

**Zafer benimdir
diyebiliyor muyuz?**

Umay Gökçe Lilith

Zafer benimdir, diyebiliyor muyuz?

Umay Gökçe Lilith

12 Eylül darbesinden sonra bildiğiniz üzere mevcut siyasi partilerin hepsi kapatıldı. Halk ve özellikle gençler depolitize oldu. Sanki millet, siyaseten içine kapandı. O tarihlerde gerçi çocuktum ama aile büyüklerimin darbe öncesi ve sonrasında çektikleri sıkıntıları az çok hatırlıyorum. Ülkücü erkek evlatlarının hepsi evinden uzak okullarda okuyan ebeveynlerimin stresi, biz çocukları da sarıyordu tabii. Evdeki büyükler darbe ilk olduğunda, sanki kargaşa bitecek, olaylar duracak diye sevinmişlerdi. Tabii sonrası malûm.

12 Eylül'den sonra yeni partilerin ilk kurulduğu günleri hatırlıyorum. Okulda arkadaşlarımdan bazıları " Calp var, Calp geliyor." diye sevinç içinde konuşuyorlardı. O vakit onların heyecanına çok şaşıryordum. Onlar darbe öncesi bizim yaşadığımız sıkıntıları yaşamamışlardı. Ben o günlerden beri hep suskun kaldım. Zira hayatımın hemen her döneminde yakın arkadaşlarım nedendir bilmem hep sol görüşlülerdendi. Aslında çok da iyi anlaşıyorduk. Nedense onlar kendilerini çok rahat belli ediyor ama biz gizleniyorduk. Biz, diyorum çünkü sonradan, yakın çevremdeki bazı arkadaşların da benim gibi yaptıklarını öğrendim ve o dönemlerde birbirimizden haberimiz yoktu. Gizlenmek de demeyeyim de şartlar öyle gerektirdiği için fikirlerimizi paylaşma ve gereksiz zıtlasma istemiyorduk diyeyim. Çünkü ülkücü deyince nasıl dikenlerini çıkardıklarını görüyordum. Özellikle memuriyete başladığım yıllar böyle geçti.

İşe yeni başladığım yıldır sanırım, iş yerinden seçimde görevli bir arkadaşım, oy sayımını bitirip geldikten sonra "Ha ha, bizim sandıktan MHP'ye (o zaman adı MÇP olabilir) 1 oy çıktı." diye alay etmişti. Aslında çok üzülmüştüm ama belli etmemiştim, sadece "Yaa, yazık." gibi bir şeyler dedim sanırım.

Artık ben de oy kullanıyorum

İlerleyen zamanlarda artık ben de oy kullanmaya başladım. Kendime iş dışında çevre edindim. O çevrem de genelde partiliydi. Bu arada üniversiteye başladım ve orada da Ülkücü arkadaşlarım oldu. Seçim zamanı çalışmalara da katılıyordum, heyecanla. İş yerinden arkadaşlarım nereye gittiğimi merak ediyordu ama söylemiyordum tabii. Sonuçta memur da olunca yaptığının suç olabileceğini düşünüyordum. Gerçi şimdi iktidar partisinin memurları rahat rahat partileri için seçim çalışması yapıyor ama. Demek ki biz korkakmışız! Heyecanla gittiğim seçim sandıklarından hiç sevinçli sonuçlar alamadık. İstanbul'da zaten bu çok zordu ama insan yine de ümitleniyor. Çok değerli adaylarımız olmasına rağmen yeterli oy alamıyorduk. Mesela rahmetli Ahmet Vefik Alp, İstanbul Büyükşehir Belediye başkanı adayımızdı. Vasıflı, donanımlıydı ama sonuç yok...

İlk defa 1999 seçimlerinde yüzüm güldü. O da son oldu zaten. Artık İstanbul'da değil küçük bir Anadolu kasabasıdaydım. Belediye başkanlığını bile kazanmıştık. Ne yazık ki mutluluğumuz çok uzun sürmedi. Ondan sonraki seçimde, zatı muhteremler bir geldi, bir daha gönderemedik. Sonraki seçimlerimiz hep hüsrana. Ailece, oy verdiğimiz cumhurbaşkanını geçtim, mahalle muhtarı bile kazanamıyor kaç yıldır. Ama son seçimlerde Ankara ve İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlıklarının değişmesine, oralarda yaşamasak ve oy vermesek de epey sevinmiştik. O da bizim tesellimiz olmuştu.

Önümüzde yine bir seçim var

Bu seferki seçimler öncekilerden daha heyecanlı, kritik vs. Sürecin başlarında muhalefetin bir türlü

aday belirleyememesi; sözde ittifaklar içindeki anlaşmazlıklar; halk istiyor diye aday gösterilen ama kendisi bir türlü ikna edilemeyen bir adam... Sonra da bizleri istemediğimiz iki seçeneğe mahkûm bırakmaları. Bana yine hüsrân... Diğer seçimlerde en azından beni temsil ettiğine inandığım adaylar vardı da seçim sonrası kaybediyorduk. Şimdi kendimi yarışa başlamadan kaybeden atlet gibi hissediyordum.

Daha önceleri oy kullanmaya gitmeyen arkadaşlarıma, yakınlarıma bunun yanlışlığını, oy kullanmanın vatandaşlık görevi olduğunu anlatmaya çalışan ben, seçime gitmemeye karar verdim. Kaybetmekten bıktım evet. Sırf kazanan tarafta olmak için istemediğim bir seçim yapmak da zoruma gitti. Sonra birisi çıktı " Türkçüleri, Türk milliyetçilerini adaysız bırakmayacağım, adayım." dedi ve bizi ümitlendirdi, heyecanlandırdı. Kendimi cendereden çıkmış gibi hissettim. Gel gör ki adaylığı için toplanması gereken yüz bin imza üçüncü gününde bile toplanamadı. Sevincimiz kursağımızda mı kaldı yine derken dördüncü günde istenen sayıya ulaşıldı ve rahat bir nefes aldık. İnsanları anlamak mümkün değil. Hem kendilerini temsil edecek bir aday çıktı diye seviniyor hem de bir imza vermeye bile gitmiyorlar. Sebep? Üşengeçlik, memurların fişlenme korkusu, bazılarında da "Kendisini seviyorum ama kazanamaz nasılsa, oylar bölünüp boşa gitmesin." düşüncesi.

Şu an dört aday var ve bunlarla ilgili farklı platformlarda sürekli yazılıp çiziliyor. Televizyon programlarında, zayıf gördükleri adaya ısrarla "İkinci turda kimi destekleyeceksiniz?" sorusu soruluyor. Tuzak sorular. Cevap normal olarak şu şekilde; "Varsayımlar üzerine konuşmak istemiyorum, biz kazanmak için yola çıktık, ikinci turda da biz olacağız." Bizim de gönlümüzden geçen bu. Bazıları için boşa kürek çekmek gibi görünse de ümit her zaman vardır.

Dayatılan iki aday dışında adaylığını açıklayan Sinan Oğan ve Muharrem İnce'nin imza toplama süreci başlamadan hemen önce fısıltı gazetesi iş başındaydı. "İmzalar hemen toplanır çünkü bunlar AKP'nin adamı; muhalefetin oyları bölünsün diye çıkardılar bunları. O yüzden yüz bin imza sorunu olmaz." vb. Ama biri üçüncü diğeri dördüncü günde ulaştı istenen sayıya. O zaman da "Ajan oldukları belli olmasın diye ilk gün toplanmadı yüz bin imza." diyorlardı herhâlde.

Fikrimiz hür, vicdanımız hür

Konuyla ilgili çokça yazılıp çiziliyor demiştim. Milli Düşünce Merkezi (MDM) yazarları da düşüncelerini yazılarıyla dile getiriyor. MDM demokratik bir platform. Bütün yazarların aynı düşünceye sahip olması beklenemez ama hepsinin düşüncelerini dile getirme hakkı da vardır. Bu yazıyı yazdığım sıralarda da MDM web sitesinde, sosyal medyada, Ülkücüler arasında tartışma yaratan, bir yazı kaleme alınmış. Değer verdiğimiz hocamız Ahmet Bican Ercilasun tarafından yazılan makaleye pek çok yorum yapılmış. O yazıda ;" *...Parçalardan bir bölümünün "Nihayet bizim de bir adayımız oldu." diye sevinmelerini de anlamıyorum. Sanki bizim adayımız dedikleri kişi seçilecekmiş gibi. Seçileceğine inananların hesabı kitabı çok zayıf olmalı. Seçilemeyeceğini bile bile destekleyenler ise kendilerini tatmin ediyor olmalılar.*" Kısmını ben de üzerime alımdım ne yalan söyleyeyim. Evet, matematiğimin çok iyi olduğunu iddia etmiyorum. Özgür kişiliğim (arkadaşlar arasındaki adım, özgür kadın) dayatmadan hoşlanmadığı için kafama uygun bir aday çıktı diye sevindim ve ona oyumu vererek kendimi tatmin etmiş mi olacağım? Evet, tatmin olacağım. Ateşe su taşıyan karınca misali safım belli olsun. Ayrıca beklenenden daha çok oy alacağına dair de ümidim var. Eşit şartlarda bir yarış olmamasına rağmen...

Sosyal medya trolleri de maşallah aldıkları parayı hak ediyorlar belli. Hemen hem İnce hem Oğan için karalama kampanyaları, ses kayıtları, yok o aslında öyle değildi böyleydi de, yok kayınpeder kontenjanıydı da vs. vs. Her ne olursa olsun, vatana ihaneti var mı? Terörle ilişkisi ya da ilişkili kişilerle bir bağı var mı? Bugün ülkemizin içinde bulunduğu durumda payı var mı? Ben bunlara bakıyorum.

Sonumuz ne olacak?

Dayatma taraflardan birisi diğeri PKK ile diğeri de onu Hüdapar ile birlikte olmakla suçluyor. İktidar tarafından "Biz gidersek kaos olur, ÷lke parçalanır, din elden gider!" minvalinde korkutmalar. Muhalefet ittifakında "Bunlar devam ederse Türkiye diye bir şey kalmaz!" vb. korkutmalar. Hepsi bizleri korkutarak terbiye etme (!) derdinde ki onların istediğı gibi seçmenler olalım.

Yıllardır bir şekilde korkutuluyoruz. Bazen diyorum ki artık ne olacaksak olalım. Bu dünyaya geldik, ölmek için. Tabii bir de ölmeden sürünmek var. Demem o ki korkuyla, korkutmalarla yaşamaktan bıktık artık. Parçalanacak mıyız, savaşacak mıyız, batacak mıyız, çıkacak mıyız? Bir an evvel olsun da işimize gücümüze bakalım...

Netice itibariyle bugüne kadarki dayatmasız seçimlerde çok yüzü gülmemiş birisi olarak bu seçimlerde de belki benim adayım kazanmayacak ama bu sefer üzölmeyeceğim. Çok önemli olan bu seçimlerde dayatmalara boyun eğmeyip bitaraf olmayacağım için sevineceğim. Bu şekilde de kendimi tatmin etmiş olacağım...

Ne diyordu Ülkücülerin Başbuğı "Cesaret, yüreklilik, atılganlık olmayan hiçbir dava başarıya ulaşamaz."

Ne diyordu Türk'ün Başbuğı "Zafer, zafer benimdir diyebilenindir. Başarı ise başaracağım diye başlayarak sonunda başardım diyenindir."